

[Knud Kristensen.]

paa en Misforstaaelse. I hvert Fald har jeg aldrig forstaaet det saadan, at det, der var Regeringens og Rigsdagens Opgave, var at holde alle Priser nede, men derimod at holde Priserne paa de mest nødvendige Livsfornødenheder nede og at holde Fortjenesten nede for dem, der producerer Varer. Jeg tror, at det vilde være en uløselig Opgave at holde alle Priser nede, og derfor er man gaaet den Vej at holde Priserne nede for de mest nødvendige Livsfornødenheder, og for at skaffe Penge dertil har man maattet lægge en vis Afgift paa Varer, som man bedre kunde undvære, og jeg vil tro, at det ogsaa fortsat vil være Regeringens Maal at gennemføre en Politik efter disse Linier.

Det er klart, at en saadan Politik baade med Hensyn til Beskæftigelses- og Arbejderspørgsmaal og med Hensyn til Tilskud vil medføre store finansielle Ofre for det øvrige Samfund. Jeg vil indrømme, at dette, at Rigsdagen Dag for Dag og Uge for Uge bevilger disse store Millionbeløb, maaske nok kan medføre en vis Svækkelse af Agtpaagivenheden og Afvejningen af hvert enkelt Beløbs Betydning. I hvert Fald kom, medens jeg havde den Ære at fungere som Minister, ikke sjældent Folk til mig og sagde: I en Tid, hvor I giver saa mange Penge ud alligevel, er der da ingen Grund til at gaa imod her, hvor vi har Interesse i, at der gives Penge ud! Det er maaske forstaaeligt, og der er maaske for de lovgivende Myndigheder en vis Fristelse til at ræsonnere noget lignende; men det er et farligt Ræsonnement, for netop i en Tid, hvor der er Brug for saa store Midler til Formaal, som er uafviselige, er det ikke mindst paakrævet at holde sig tilbage over for Opgaver, der ikke er paakrævede, for Pengene skal jo betales.

Jeg mener, at den finansielle Politik, som vi skal føre, maa gaa ud paa ikke at rutte med Pengene, men være sparsommelig og nøjsom med Hensyn til Bevillinger, bortset fra saadanne, som er absolut nødvendige, eller som det paa Grund af de nuværende Forhold vil være uklogt at vise Tilbageholdenhed over for; man maa holde sig klart for Øje, at alle disse Penge skal betales enten nu eller senere. Samtidig med at man fastholder denne Sparsommelighed og denne Respekt over for offentlige Midlers Anvendelse, bør man ikke mindst under Hensyn til den Pengerigelighed, der er, søge at faa saa mange Penge ind i Statskassen gennem Skatter, som der overhovedet er Mulighed for i den Situation, som vi staar

i, idet jeg frygter for, at det, naar vi kommer længere frem i Tiden, vil blive endnu vanskeligere for Befolkningen at bære de Byrder, som det bliver nødvendigt at paalægge den. Vi har ikke Lov til med velberaad Hu at lægge nogle af de Byrder, som vi i Dag er i Stand til at bære, over paa Fremtiden.

Men maaske vil man sige: Ja, men naar en Regering har mange Penge i Kassen, evner den ikke at føre en sparsommelig Politik. Hvis man mener, at denne Opfattelse bør haandhæves — hvad jeg slet ikke vil bestride —, vilde jeg foretrække, at man holdt igen med Laanene og ikke med Skatterne.

Jeg vil gerne her gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Sorø A.), som — synes det mig — tog stærk Afstand, da han sagde, at vi alle har Ansvar for de indirekte Skatter, som er gennemført, thi det laa tydeligt i det ærede Medlems Udtalelser, at han dog var til Sinds at lægge Ansvar for dem over paa de andre Partier, da det var sket under Tidernes Tryk, under Hensyn til Ønsket om Enighed, under Henvisning til Socialdemokratiets manglende Magt, at de var gaaet med til at opretholde disse indirekte Skatter. Naar den ærede Ordfører udtaler sig saaledes, maa han undskyldte, at saa tror jeg ikke paa ham. Jeg tror ikke, at Socialdemokratiet — navnlig ikke med fhv. Statsminister Buhl som Finansminister — vilde være saa uansvarligt, hvis de havde hele Magten, at afskaffe alle indirekte Skatter og forøge de direkte Skatter tilsvarende. Jeg tror, de er mere fornuftige, end de selv vil give det Udseende af. Det viser sig da ogsaa, at i de Kommunalbestyrelser, hvor Socialdemokraterne har hele Magten, afholder de sig ingenlunde fra indirekte Skatter — skønt de dér kunde gøre det; ja, de har endda indirekte Skatter paa Ting, som i højere Grad er Livsfornødenheder end det, det ærede Medlem her omtalte. Saa den Tale tror jeg ikke paa — det var nok noget til Brug i Agitationen, snarere end en forstandig Mand's Tale i Forbindelse med finansielle og nationaløkonomiske Spørgsmaal. (H. P. Hansen [Sorø A.]: Saa læs min Tale!). Det har jeg ikke kunnet hidindtil, men jeg glæder mig til at læse den, og hvis jeg skulde have misforstaaet den, vil det glæde mig i høj Grad, for jeg kan ikke sige andet, end at det var med Sorg, jeg hørte det ærede Medlem fremsætte disse Betragtninger, saadan som jeg har opfattet dem.

Vi har ogsaa haft — og vil fremdeles have — en Opgave over for baade Nutiden